

Derfor harmede det ham ogsaa at være Vidne til den hove-
rende Medlidenhed, som kom tilorde rundtom hos Folk, der
sad hyggelig beskærmet af deres egen Lidenskabsløshed og
aldrig havde følt nogen titanisk Drift til at kæmpe med Gu-
derne. Særlig opbragte Svigerfaderen ham med sin overbæ-
rende Hovedrysten.

„Ja, saadan maatte det jo ende! Det var næsten til at
forudse. Hvad andet skal det vel føre til, naar man ikke kan
naa til Forligelse med sig selv? Jeg har altid haft oprigtig
ondt af ham, stakkels Mand!“

Der brændte Per et hvast Svar paa Tungen; men som saa
ofte før gemte han for Ingers Skyld sine Følelser hos sig selv
og tav.

*

*

*

Nu gik der igen et Aar, og et til, og endnu tre, der alle
forsvandt med den særegne, umærkelige Hast, som Tiden har
paa Landet, hvor den enkelte Dag kan krybe langsomt nok
afsted, men hvor Aarene flyver. I den lille Villa-Idyl under
Rimalts grønne Banker tumlede allerede tre Børn, en fem Aars
Dreng og to Smaapiger, ægte Sidenius'er, lysblaaøjede og
brunlokkede. Den store Aaregulering var for længe siden hel-
dig afsluttet, og Per havde ofte talt om at søge andetsteds
hen; men Inger vilde nødig bort fra Egnen; hun elskede sit
nye Hjem, som hun før havde elsket det gamle, og satte sin
Stolthed i at gøre det til et Mønster paa Orden og Hygge.

Per havde iøvrigt heller ikke selv rigtig Mod til at bryde
op fra de tilvante Forhold. Dagene gled saa fredeligt hen her,
Børnene trivedes, og Inger var saa rørende glad og taknem-
lig, fordi hun fik Lov til at blive boende i Nærheden af For-
ældrene og sine gamle Venner. Udenfor sit eget Hjem følte
han sig rigtignok stadig som en Fremmed der paa Egnen. Til
Gengæld havde hans egen lille Jordstump med Hus og Have
vokset sig saa fast til hans Hjerte, at der sjelden behøvedes
nogen langvarig Overtalelse for at faa ham til at opgive Tan-
ken om et Opbrud. Saa havde han nu ogsaa — i hvert Fald
indtil den allersidste Tid — haft tilstrækkeligt at gøre der
paa Egnen med Landmaalervirksomhed og mindre Vej- og